

і Гонзалес не хотіли оставити замку, їм отже поручено сторожу кріпости і арсеналу.

Бразилійці взяли ся закладати плянтації, англійські хлібороби повибирали собі поля, теслі обрабляли дерево, кравці з жінками шили одержу і біле, — словом незвичайний рух закипів на пустім до недавня острові.

З початком мая повернув щасливо висланий корабель і привіз англійського пастора з жінкою і донькою і старенького католицького сьвященника. З Іспанцями прибуло 13 осіб, між ними пять членів родини, наконець з Англії приїхало трох жонатих мужиків з дітьми, чотирох парубків, стельмах, столяр, двох ткачів, пивовар, слюсар, римар хірург, котляр, гончар і другі ще ремісники і кольоністи з родинами так, що населене виносило тепер: Англичан 110, Іспанців 31, Бразилійців 12, Караїбів 8 — отже разом 161 люда. З того пять оставало в замку, а прочі містилися в 49 домах міста, котре на мою честь прозвали Робінзонтаун*), се-б то місто Робінзона.

Спершу мав я гадку покинути остров на весну, але прийшло ся забавити цілий рік, бо треба було розпаювати ґрунта і завести лад в кольонії. Доперва 26. червня 1673. р. відплив я, прашаний слезами вдячності і грімкими вистрілами замкові батерії. Одна лиш прикра подія помрачила нам хвилю розлуки, а іменно смерть батька Пятниці, котрей на два тижні перед тим помер.

Бідний хлопець пригноблений страшним ударом не хотів оставати на острові і просив ся зі мною до Англії.

Полишив я осаду під зарядом Дон Хуана в цвітучім стані, заосмотрену в усе, що до єї розвитку було потрібне. Рогата худоба, безроги і вівці привезені мною, почали вже множити ся, будова місточка ішла скоро, словом — мав я надію, що за які літа розвине ся тут прегарна кольонія.

Третьої днини по нашім виїзді залягла на мори зловіща тишина; через кілька годин посував ся корабель ледви замітно, та нараз попав у морську течію, котра стала его гнати ід всходу.

Двічі матрос з коша на щоглі остерігав, що бачить землю

*) town — місто.